

Dallama: 244. *Mostan Ūristen*

1. Kegyelmes Isten,
Kinek kezébe
Életemet adtam,
Viseld gondomat,
Vezesd utamat,
Mert csak rád maradtam.
2. Gyermekségemtől
Fogván egyedül
Csak te tőled vártam,
Mint atya után
Fiú kiáltván,
Könyörögve jártam.
3. Most is csak benned,
Reménységemet,
Uram, helyezhettem,
Magam rád hagytam,
Rád támaszkodtam,
Te alád vettettem.
4. Hallgass meg azért
Te nagy nevedért
Én könyörgésemben,
Mutasd meg jódat,
Sok áldásodat
Az én szerencsémben.

(Balassi B.)

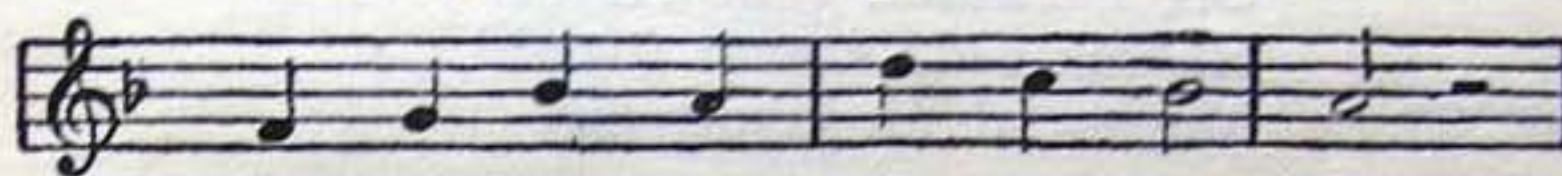
IV. Hétköznapi énekek

Régi unitárius egyházi ének

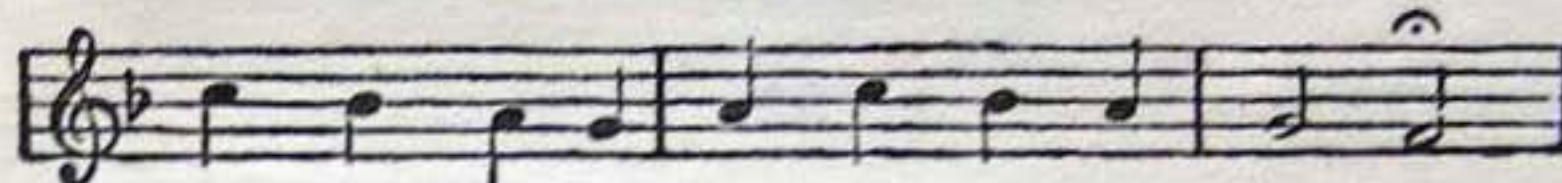
Ál - dott na - pod hogy fel - ho - zád.

U - ram, szi - vünk ú - jult e - rőt me - rit.

Fel - vesz - szük a le - tett i - gát

S mit ránk ra - kál, az é - let ter - he - it.

2. Ha csüggedünk, ha lankadunk,
Uram, próbához adj erőt nekünk,
Ha nem bírjuk s leroskadunk,
Ne hagyj el minket, fogd meg két kezünk.
3. Ne tedd raboddá gyermeked,
Ne tedd a munkát kínossá nekünk.
Nem kérünk, hogy terhét levedd,
Csak kedvet és erőt adj, Istenünk.
4. Csak kedvet adj, csak lelket adj
S a szenvedés is édes lesz nekünk,
Csak megmaradj, csak el ne hagyj
S dalolva áldunk, édes Istenünk.

(P. M.)

81.

Dallama: 202. Adjakok hálát az Istennek

1. Magasra szárnyalj szívünk hangja,
Mint ébredő hajnal harangja,
Röpülve buzgó énekünk
Az eget nyissa meg nekünk,
Uram, magad elé bocsásd,
Találjon meghallgattatást.
2. Lelkünket ím elődbe öntjük,
Kelő napod fényét köszöntjük,
Melyből kegyelmed árad ránk,
Oh, Istenünk, védő Atyánk,
Hálánk esdő szavát fogadd,
Magasztalván jóvoltodat.

(Szász K.)

82.

Régi unitárius egyházi ének

Di-csér-lek té - ge - del Én é - des
Is - te - nem, Nagy ke-gyel-mes-sé - ge - dért
S ál-dott szent fi - ad - ban Én hoz-zám
mu - ta - tott Bő ir - gal-mas - sá - god-ért.

2. Oh, mely édességes és mely örvendetes,
Uram, a te szent lelked.
Szentelj meg engemet és vigasztaljon meg
Életadó kegyelmed.
3. Csak tebenned bíztam mindörökké, Uram,
Soha meg nem csalódtam.
Most is, én Istenem, mint erős kőszálhoz,
Tehozzád támaszkodom.
4. Imhol e mai nap' gyarló életemet
Szent kezébe ajánlom,
Mint édes atyámtól minden védelmemet
Egyedül tőled várom.

(Dóczi Ilona, XVII. század)

83.

D. Bourgois

Oh e - gyet - len egy Is - ten - ség.
Ki - től függ a nagy min - den - ség,
Ma - gasz - ta - lunk szent ha - tal - mad - ban.
Te - remt - mé - nyid az em - be - rek,
A menny föld és a ten - ge - rek

Van-nak s áll-nak szent ol - tal-mad - ban,

Ben-ned va-gyunk, ben-ned é - lünk,

A-tyánk, szív-ből di - cső - i - tünk.

2. Tebenned volt nyugovásunk,
 Altalad megújulásunk,
 Mert fedezett kegyelmességed.
 S most éjjeli mély álmunkból,
 Csendes testi nyugalmunkból
 Újjá szüle gondviselésed.
 E tündöklő szent nap fénye
 Élet s áldás új reménye.

3. Szent igédnek betöltése,
 Hivatalunk elvégzése
 Legyen lelkünk legfőbb öröme.
 E szent nap is békeességben,
 Lelki s testi csendességben
 Szenteltessék épülésünkre;
 Vezéreljen igéd minket,
 Igazgassa lépteinket.

(Sz. S.)

84.

Dallama: 198. Oh, seregek nagy Istene

1. Atyánk, tehozzád járulunk,
 És előtted leborulunk,
 Gazdag kegyelmű, dicső Felség!
 Itt háladással eltelünk,
 Itt szájjal, szívvel tisztelünk
 Téged legfőbb tökéletesség,
 És hogy nem serkentél bura,
 Imádunk életünk ura!

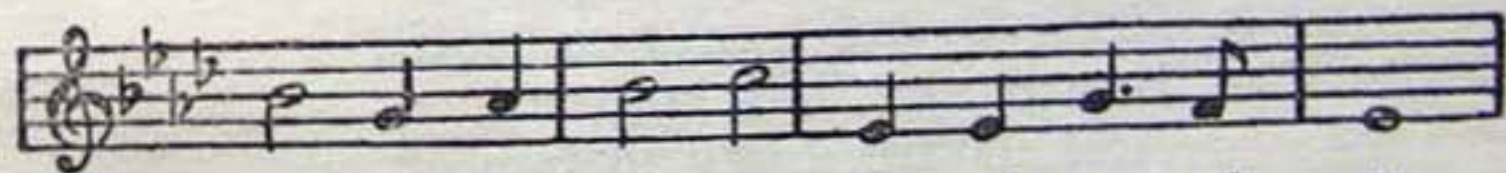
2. Hogy megtartottad életünk
 És vigyáztál körülöttünk,
 Széjjel osztatván veszedelmünk,
 Mára is felvirrasztottál
 És napunkhoz napot adtál;
 Innen nagy s erős hiedelmünk,
 Hogy mivelünk ma is jót téssz
 És kegyelmeddel köztünk léssz.

85.

Main P. Hubert

U - ram, ter-hed-nek föl - di hor-do-zó-it,

E föl - di ú - tak fá-radt ván-do - rát,

Az új nap új-jabb küz-de - lem - re szó-lit,

Tárd fel e lénk, tárd fel a lát-ha-lárt.

2. S ha nyugtot int a fényes égi vándor,
Ha újra szárnyat bont az alkonyat,
Találjon nyugtot itt a földi vándor
Tebenned és ne lásson gondokat. (P. M.)

86.

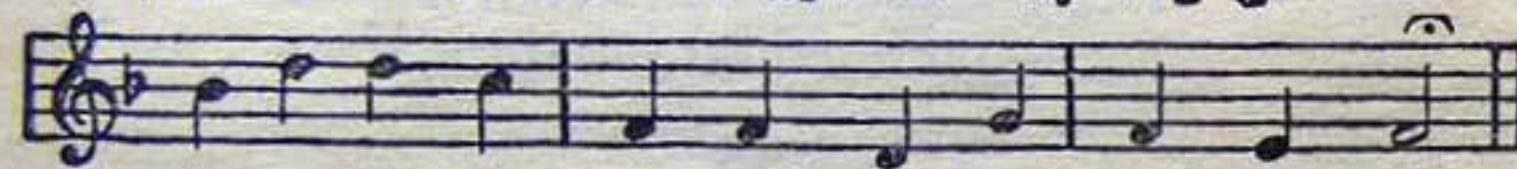
Iszlai Márton

1. Jó A tyánk, az éj-sza-ká-nak

mesz-sze üz-ted ár-nya-it. Új reg-gel-re

vir-ra-dat-ra tá-masz-tot-tad gyer-me-kid.

2. Fáradt testünk fáradalmit
Kipihenni engedéd,
Napjainkhoz napot adtál,
Új reménység új egét.
3. Most, Uram, a munka szólít,
Hív az élet, hajt a gond,
Add, Uram, hogy lázban égjen
Érte minden csepp valónk.
4. Légy te, légy ma is vezérünk,
Védjed, óvjad utaink
S megpihenni te fogadj be,
Hogyha majd az óra int.

(P. M.)

87.

Adorján Domokos

1. Éj-nek vi-har-nak vé-ge van

Nem boly-gok lőb-bé út-ta-lan.

Lel-kem az i-gaz ös-vényt meg-le-lé:

Is-ten fe-lé. Is-ten fe-lé!

2. Virrad, pompában ég kelet,
Még a felhők is fénylenek,
Hívnak, mint égi sorsuk rendelé:
Isten felé, Isten felé!
3. Üdv néked, fénylő, tiszta nap,
Löveld lelkembe sugarad,
S emelj, szívem egészen az övé:
Isten felé, Isten felé!

(Endrődi S.)

88.

Dallama: 48. Miatyánk, kit

1. Szétáradt ismét szép napod világa,
Teremtő Isten, az egész világra,
A kies reggelt örömmel köszöntöm, —
Szívem kiöntöm.

2. Kiöntöm szívem buzgó háladásban,
Lelkem mélyéről fakadó fohászbán,
És áldva áldom atyai hűséged, — Gondviselésed.

3. Atyám, oh, tarts meg mindvégiglen engem,
Tehozzád hajló gyermeked hitemben,
Hogy így naponként boldogabb lehessenek, —
Hozzád mehessek.

(S. K.)

89.

Dallama: 244. *Mostan Úristen*

1. Áldjad, én lelkem,
Minden érzelmem,
Teremtő Istened,
Áldjad szent nevét,
Áldott kegyelmét
Soha el ne feledd.

3. Tereád vigyáz
És megkoronáz
Gazdag áldásával,
Ékesít napok,
Testi, lelki jók
Szép sokaságával.

2. Mert megbocsátja
És meggyógyítja
Erőtlenségedet.
Minden veszélytől
Megszabadítja
Gyarló életedet.

4. Reggel felgyújtja,
Meg-megújítja
Fényes szövétnekét,
Hogy megismerhesd
És dicsőíthesd
Végtelen kegyelmét.

5. Serkentsd fel ezért
Dicséretéért
Minden gondolatod,
Megjobbulásra,
Igazulásra
Szenteld ez új napot.

(Régi énekeskönyvből átírta P. M.)

90.

Dallama: 138. *Szent fiadnak*

1. Kegyes őrző pásztorom. Légy vezérem utamon,
Bizodalمام csak te vagy, Kérlek, engem el ne hagyj.
2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom;
Állj a vészben pajzsomul, S lábam meg nem tántorul.
3. Oh, légy nekem mindenem Utaimban, Istenem.
Úgy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved.
(S. K.)

91.

Dallama: 99. *Ne küldd le*

1. Oh, nyisd ki, hajnal, rózsasátradat!
Elmúlt az éj, itt már a támadat,
A föld vidul és a virágkehely
Mint hó imát, jó illatot lehel.
2. Te is, szívem, mely álmaid között
Fekvél bezárva, mint lenyügzött,
Nyílj meg s bocsáss az égre hó imát,
Halkan, titkon, van Isten, aki lát.
3. Oh, én Atyám, teremtő Istenem,
Ki áldhat jóval engem, ha te nem?
Ki óva eddig s óv meg ezután,
Ki tartja éltet? Csak te, jó Atyám.
4. Oh, légy velem, míg dolgozom ma is,
Neved nekem legyen erős paizs.
Távoztass tőlem bűnt, rossz vágyakat
S veritékemre áldásod te add.

(Sz. K.)

92.

Dallama: 159. *Oh, jertek*

1. Én orvosom, megtartó Édes jó Istenem,
Megújítóm te voltál Az elmúlt éjjelen.
Aggasztó kétség marta, Szaggatta lelkemet
S meggyógyítottál. Érzem gondsimító kezed.
2. Gondoszlato kezedtől Elsimult homlokom,
Úgy érzem, túladhattam A meddő gondokon.
Ki Istenében bíz, Meglelte önmagát,
Ki Istennel megy együtt, Annak nincs semmi gát.
3. Hadd szálljon hát magasra Az új nap hajnalán
Szívem szerint dicséret Tehozzád, jó Atyám,
Aldott, oh, százszor áldott Légy, én szent

orvosom,

Tebenned élek, üdvöm Tebenned hordozom.

(P. M.)

93.

Dallama: 126. *Bús harangszó hirdeti*

1. Sebes szárnyon mint rohan
Az idő, hogy elsuhan,
Mint a könnyű képzelet.
A sötétség éjjelébe,
Mérhetetlen tengerébe
Életünk is így siet.
2. Oh, ha ez a rohanás,
Ez a helyt nem maradás
Gondolatra készítetne,
Oh, ha a nap elmúlása
Mindnyájunkat jobbulásra,
Új életre keltene!

3. De jó volna, Istenem,
Hogyha tudnók, hogy milyen
Drága minden pillanat,
Oh, ha mindig meggondolnok,
Hogy a bú-baj csak azért sok,
Mert az idő elszalad.

4. Add, Uram, hogy napjait
Nyugodt szívvel hagyja itt
Vándorod, ha célhoz ér.
Add, a perccel élni tudjunk,
Esztelen ne törjünk, fussunk
Üres, léha célokért.

(P. M.)

94.

Dallama: 83. *Oh, egyetlen egy*

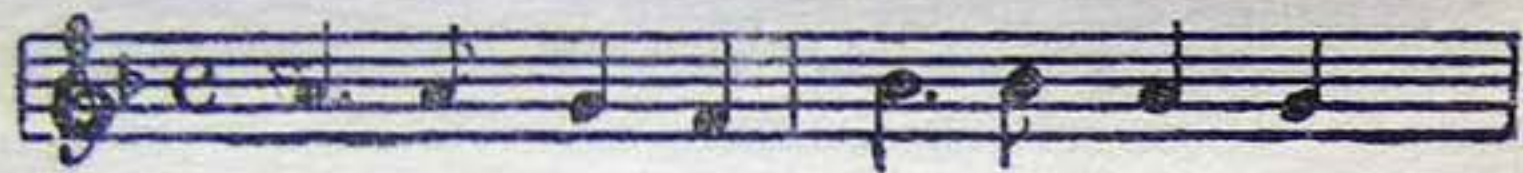
1. Áldott Isten, napjainknak
Bölcs adója s javainknak,
Ki e mai napot is adtad,
Meghallgatván kérésünket,
Fenntartottad életünket,
Szent oltalmadba befogadtad
S eljuttattál az estére,
Mai napunk végeztére.
2. Oh, lelkünk mily boldog volna,
Ha ez a nap nem vádolna,
Hogy céltalan elvesztegettük,
Mily öröm, ha estvére ért
Elhaladó napunk dicsért,
Hogy kötelességünk megtettük,
Mert így leszünk békességben
Egész éjjel csendességben.

3. Parancsolj az éjszakának,
Hogy testünk nyugodalmának
Ne legyen bántása, sérelme;
Sőt legyen a nyugovásra,
A vizonti újulásra
A fáradtaknak reménysége,
Hogy újulva reggelt érjünk,
Téged hálával tiszteljük.

(Sz. S.)

95.

Iszlai Márton

1. Nő az ár-nyék, Itt az es - te,

É - gi bé - ke, jöjj szí - vem - be,

Szállj le, é - des nyu - ga - lom,

Ring-gass, mint a fu - va - lom.

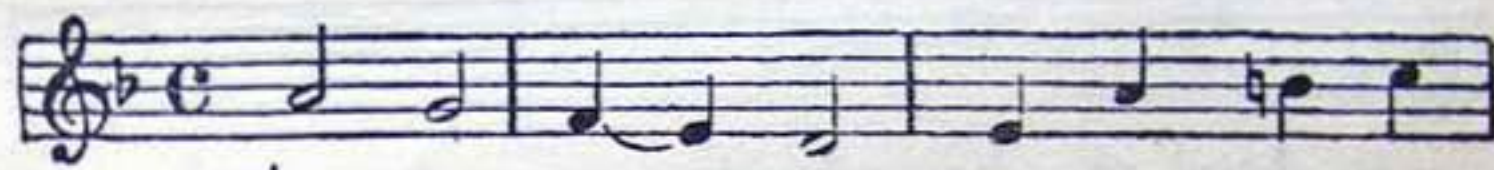
2. Egy nap újra tova szállott,
Aki adta, légyen áldott!
Összetéve két kezem
Zeng fohászom csendesen.

3. Édes álm, boldog álm,
Lengj szelíden szempillámon.
S mit megér az álmodó,
Hadd kövesse szebb való.

(Rudnyánszki Gy.)

96.

(Iszlai Márton)

1. Én is - te - nem, Te légy ve - lem

Ez éj - je - len Ol - tal - mad véd - jen,

Hogy ne ér - jen ve - sze - de - lem.

2. Vigyázz reám, Oh, szent Atyám,
Ez éjszakán, Adj nyugodalmat,
Erőm lankadt, Álmodot kíván.
3. Oh, jól tudom, A nyugalom
Megújítom; Fedezzen árnyad,
Örömszárnyad, Míg nyugoszom.
4. **S** láng fényivel Napod ha kel
És ünnepel a Nagy mindenség:
Imám tiéd Érzésivel.

Is - te - nem, mi gyor-san tün - nek

É - le - tünk - nek nap - ja - i.

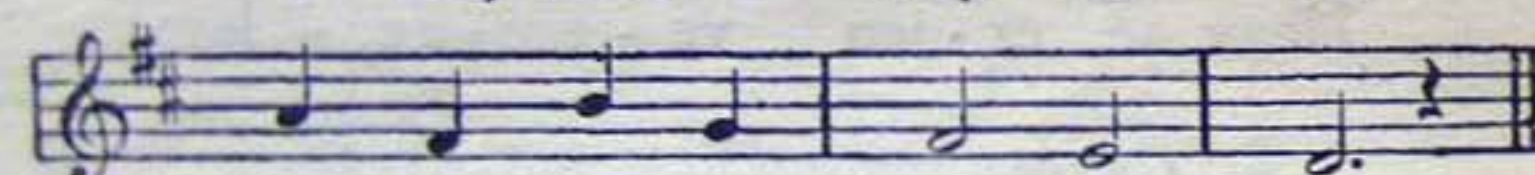
Mint ro - ha - nó ten - ger ár - nak

Fel - csil - lám - ló hab - ja - i.

I - me, mint a kép - ze - let.

Egy nap új - ra lö - va lett.

2. És az este pihenésre hívja bágyadt tagjaim.
Oh, mi édes megpihenni szelíd álm karjain!
Új erőt csak úgy nyerünk, hogyha csendes
éjjelünk.

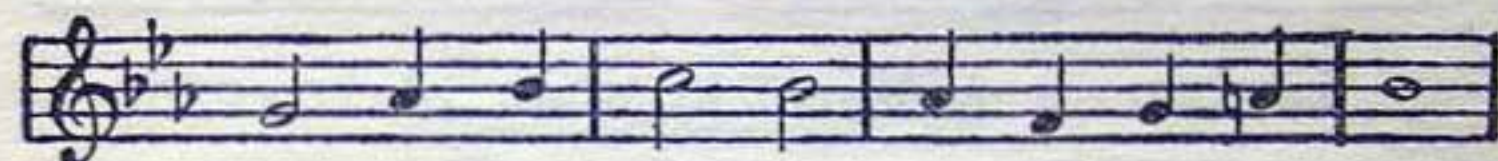
3. De hiába int az éjjel, hogyha lelkem nyugtalan,
Mint félénk galamb, az álm elröppen, gyors
szárnya van.
Istenhez fohászkodom, lelkem így elringatom.

4. Mint töltöttem, mint végeztem a napomat,
Istenem,
Tettem-é jót, törvényedhez nem voltam-é
hűtelen,
Nincs-e bűn, mely ellenem méltó vádakat
tegyen?

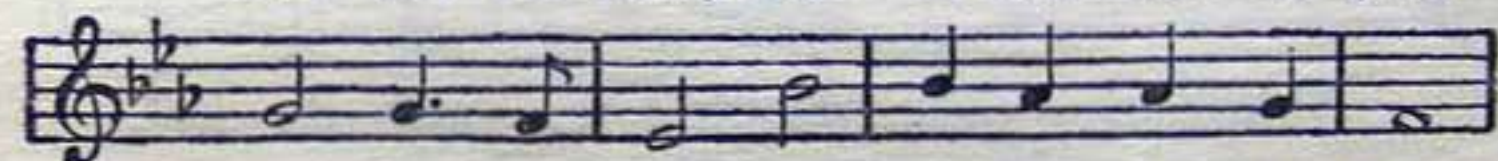
5. Oh, ítélj meg, mindenható és bocsáss meg,
hogyha tán
Gyarlóságból megtévedtem a letűnt nap
folyamán.
S gondviselő szárnyadat borítsd rám, add
nyugtomat.

1. Ma-radj ve - lem. Már nő az al - ko - nyat,

Bús est - ho - mály bús ár - nyal bon - to - gat,

Fáty - lat te - ren - get már a fé - le - lem,

Oh vé - de - lem - nek Aty - ja, légy ve - lem.

2. Maradj velem, Ne úgy, mint idegen,
Kit erre visz az útja s beizen.
Nem mint vendég, ki csak beszél s megyen:
Örök lakómként, úgy maradj velem.

3. Ne, mint olyan, ki számadásra von;
 Úgy jöjj, gyógyító írral ajkadon,
 S gyógyíts meg. Enyhíts nagy keservemen,
 Én orvosom, jövel s maradj velem.

(Ford. P. M.)

99.

Dykes J. B.

1. Ne küldd le még, U-ram, ne küldd na-pod,

A szá - ma - dás - sal kész még nem va - gyok.

Lib - ben - ti szár - nyát künn az al - ko - nyat,

Ne küldd el még, ne küldd a gon - do - kat.

2. Még számot nem veték. Nem mondhatom:
 Csak menj le, nap, derül majd hajnalom.
 Talán derül, de jaj, mit ér a nap,
 Ha csak borút hoz rá az alkonyat?!

3. Ha semmi vágy hozzád, feléd nem űz,
 Napod reám, ha gondatlanra tűz,
 Ha elveszítlek itt benn, — oh, Atyám,
 Ne küldj, ne küldj ily reggelt énreám.

(Ford. P. M.)

100.

Dallama: 126. Bús harangszó

1. Már az ég béalkonyul,
 Vak homálya ránk borul,
 Ránk szakad a rejtelem.
 Megpihenni hova térjünk,
 Oltalmat már hol reméljünk,
 Ha nem nálad, Istenem?!

2. Azt, amivel hajnalod
 Egész nap csak biztatott,
 Hozza meg az alkonyat;
 Azt, amit a lelkünk fájlal,
 Gyógyítsa be nyugalmával
 S űzze el a gondokat.

3. Ha méltatlan szenvedünk,
 Ha megcsaltak, ha fejünk
 Lehajtanunk sincs hova,
 Sebeinkre szálljon, szálljon
 Pihentető édes álom
 Megnyugtató mámora.

4. S hogyha fölkel hajnalod,
 Feltámasztod új napod
 Fénysugárzó reggelit:
 Add, az új nap újult fénye
 Újabb harcra, új reményre
 Ösztönözze gyermekid.

(P. M.)

101.

Dallama: 48. Miatyánk

1. Adjunk hálákat az erős Istennek,
 Mennynek és földnek szent teremőjének,
 Teremtőmények bölcs gondviselőjének
 S életőjének.

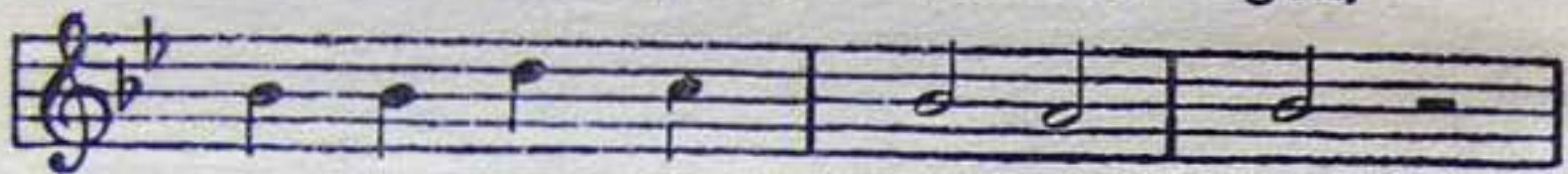

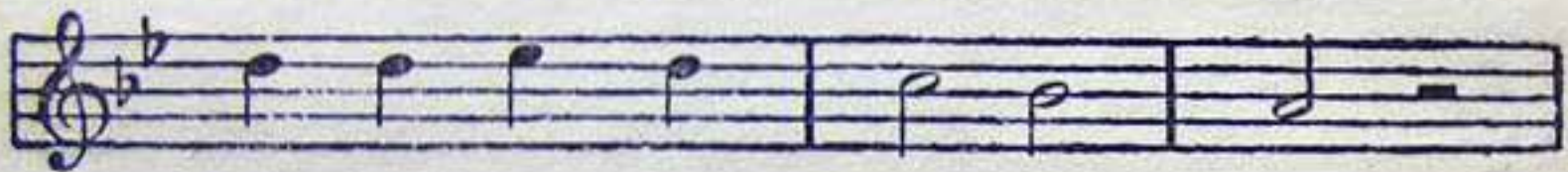
Vét - ke - im ha - lom - ra gyül - tek
Mint sö - tét hol - lók meg ül - tek,

én sze - gény fe - jem fe - lett.
mint mo - raj - ló fel - le - gek,

Mint a zá - por, mint az ár,

Mely - nek ár - ja meg nem áll,

Om - la - nak, jaj, jön - nek, jön - nek

s én sze - gény fe - jem - re tör - nek.

2. Hol keressen, hol találjon Oltalmat szegény
fejem?
Merre fussak, merre tudjak Megmaradni,
Istenem?
Hol nem látsz? Hol nem talál Rám a rettentő
halál?
Látom, már, jaj, rémes, rémes; Itt ül bent és
mardos, tépdés.

3. Itt ül bent és számadásra Szólít rettentő szava,
Elsuhan s nagy gyásztalárja Mintha rám
rivallana.
Nincs menekvés, elveszít, Én magammal
szembesít,
Ellenem szól minden részem, Rám vall minden
szívverésem.
4. Szánj meg engem, láss meg engem, Irgalomnak
Istene.
Ennyi vádlóm, perlöm ellen Nincs ki más
megvédene.
Szent Atyám, te légy nekem Magam ellen
fegyverem,
Adj erőt új útra térnem, Irgalmad
megérdemelnem.

105.

(P. M.)

Dallama: 104. Vétkeim halomra gyűltek

1. Téged várlak, én Istenem, Áldott segedelmeddel,
Vétkeim tanúk ellenem, Állj mellém
kegyelmeddel.
Siralmas szavaimra, Fohászkodásaimra
Nékem kegyelmes választ adj S hánykódásim
közt el ne hagyj.
2. Fölülhaladták vétkeim Boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják bűneim Keseredett lelkemet;
Gondolatim lankasztnak, Rettentenek s
bágyasztanak,
Nincs más, kiben reméllenem, Benned bízom, én
Istenem.
3. Ne ontsd reám bűneimért Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért Áldott orcád sugarát.
Térj hozzám s erőt veszek, Moss meg, fehérebb
leszek,
Akármely fehér hónál is, Tisztább a fényes
napnál is.
(Geyza J.)

Re - mény - ke - dő szív - vel S ó - haj - tok az
 ég - re, A - tya - i ke - gyel - med gyermek hit - tel
 kér - ve Ne nézd bú - nös vol - tom,
 Oh halld meg ké ré sem, Kö - nyö - rülj
 én raj - tam, Kö - nyö - rú - lö Is - ten

2. Szívemen félelem, Lelkemen a bánat,
Mint két folyam árja, Meglepett, rám támadt...
Én szerető Atyám, Légy irgalmas hozzám:
Megtért gyermekeknek Bűnét megbocsátván.
3. Szánd meg könnyhullásom, Én nagy búsulásom;
Jóságod, irgalmad Jeleit hogy lássam!
Végy fel kegyelmednek Karjaira engem,
Nehogy a csüggedés Örvényébe essem!
4. Bűnömből kitérve, Hozzád térek, Atyám.
Szent parancsolatid Utaiban járván.
Kívüled más nincsen, Ki rajtam segítsen,
Minden bizodalمام Benned van, jó Isten!

(R. G.)

Ir - gal - mazz, Úr - is - ten, im - má - ron én - né - kem,
 Oh hall - gasd meg az én ke - ser - ves ké - ré - sem,
 Mert te - ben ned bi - zik, U - ram, az én lel - kem
 És te - ben - ned nyug - szik, U - ram, az én szí - vem.

2. Szárnyad alá vetem az én reménységem,
Míg elmúlik tőlem az én betegségem
És míg eltávozik tőlem az én vétkem,
Csak tebenned léssen, Uram, én örömem.
3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Úristen,
Mert nincsen, énvelem ki most jót tehessen,
Én ellenségimtől engem megmenthessen,
És én dolgaímban ki jóra vihessen.
4. Kelj fel azért most is, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem most is segítségem,
Erőtlenségimben légy én erősségem,
Nagy veszedelmimben oltalmazóm nékem.

(XVI. század)

(István diák készítette)

Régi egyházi ének

Kö-nyö-rülj, Úr Is-ten, Én bű-nös lel-
ke-men, Szá - na - kod - jál A - tyám,
szo - mo - rú szí - ve-men; Ha - ra - god menny-
kö-vét, é - les he-gyes lő-rét, vedd vissza vét-
ke - im su - hin - ló vesz - sze - jét.

2. Egyedül ellened vétettem, Istenem,
Te szent színed előtt gonoszt cselekedtem,
Kegyelmes Úristen, érzem, hogy vétkeztem,
Irgalmazz, könyörülj én bűnös lelkemen.
3. Tisztogasd lelkemet, Uram, irgalmaddal,
Enyhítsd meg szívemet vigasztalásoddal,
Fordítsd rám szemedet, nyújtsd kegyelmedet,
Hogy megtisztulhassak, add segedelmedet.

Régi ének.

Se - re - gek - nek ha - tal - mas nagy ki - rá - lya,
Hall - gass az én kö - nyör - gé - sem sza - vá - ra;
sok a bű - nöm, nagy a ter - hem,
Én Is te - nem. Oh, ho - vá kell len - nem?!

2. Im, előtted megaláztam magamat,
Földre hajtván szomorodott orcámat,
Halld meg, Atyám, csendes szómat,
Add meg szívből kívánt lelki jómat.
3. Kihez hajtsam búba merült fejemet,
Ki gyógyítja meg sebesült szívemet?
Ha te is elhagysz engemet,
Elveszek, ha nem szánod lelkemet.
4. Örök Isten, felette irgalmas vagy,
Megtérőkhöz kegyelmed is igen nagy,
Engem, talpig bűnöst ne hagyj,
Vigasztalást inkább szívemnek adj.

(Sinka György)

110.

Dallama: 47. Szeret, imád

1. Mindenható Úristen, mi bűnös emberek,
Gyónást és vallást teszünk, mint töredelmesek.
Mert mi igen vétkeztünk Istenséged ellen,
Mint teremtő, megtartó És szent Atyánk ellen.

2. Életünknek rendiben Igen megbántottunk.
Mi nagy, sok bűneinkkel Téged káromlottunk;
Gonosz szóval, szándékkal, Látással-hallással,
Irigységgel, mordsággal, Rágalmazásokkal.

3. Mindenható Úristen, Mi bűnös emberek
Gyónást és vallást tettünk, Mi töredelmesek.
Haragodban ne büntess, Büntet úgyis bűnünk,
Irgalmadat mutasd meg: Meg ne szégyenüljünk.

(XVI. század)

(Szegedi G.)

111.

Erdős Mihály

1. Oh én U-ram, sza-ba-dí-tó Is-te-nem,

be-leg szi-vem na-pon-ta fel-zo-kog.

Sok gyá-szos éj-ben térd-re ros-ka-dok

És úgy kö-nyör-gök hoz-zád szün-te-len:

Hall-gass meg, én sza-ba-di-tó Is-te-nem!

2. Sötét habokba vetettél engemet,
Hajóm kegyetlen éjben kóborol,
Háborgó örvény árja ver, sodor,
Mint tört hajót a zordon tengerek
Búsult haraggal a lelkem úgy vered.

3. Uram, kiáltalak esdve, nyögve én,
Oh, mondd, mivelsz-e holtakon csodát.
Dicsér-e, mondd, az árnyak ajka hát,
Beszél-e száj és zeng-e költemény
Irgalmadról a koporsók éjjelén?!

(B. D.)

112.

Kálmán Farkas

Én Is - te - nem, halld meg az én

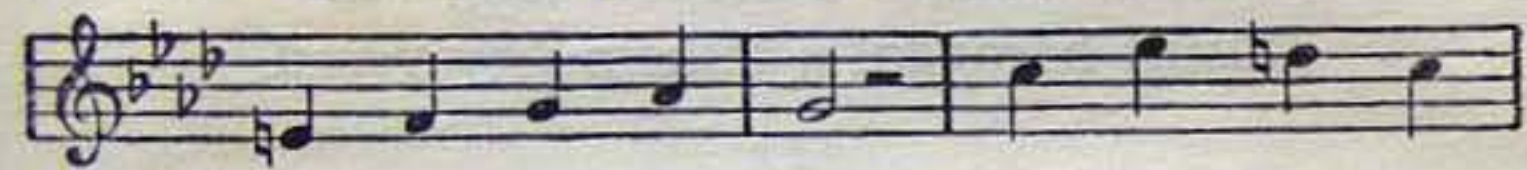
ki - ál - tá - so - mat, Ke - be - lem - ből

föl - föl - csuk - ló zo - ko - gá - so - mat,

El - sír - tam már bá - na - lom - ban

min - den köny - nye - met, Én Is - te - nem,

hát ne - kem már sír - nom sem le - het?!

113.

Iszlai M.

Is - te - nem, én ben - ned bí - zom, Csak te ben - ned

e - gye - dül; Más - ban nincs, nem is, le - het - ne

Bí - zal - mam raj - tad ki - vül. Légy hát ör - ző

dász - to - rom. Oh men - nye - i ha - ta - lom.

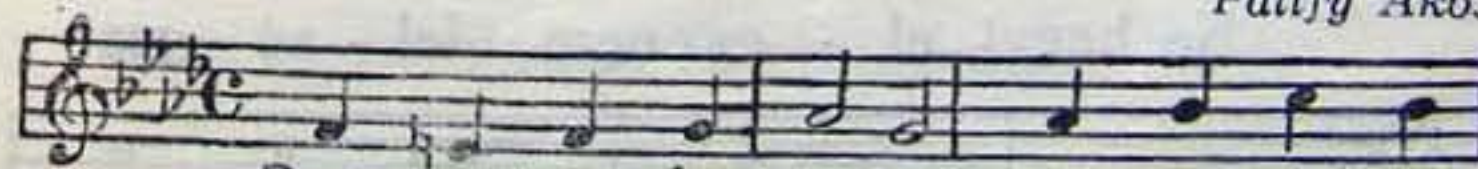
2. Létünk változó hullámin
Csüggedést nem ismerek,
Nyugodt szívvel békén tűröm,
Mit rám mérték az egek.
Adj erőt megállanom,
Oh, mennyei hatalom.

3. Légy vezérem és taníts meg
Törvényedre engemet,
Hogy kinyerjem, érdemeljem
A te szent tetszésedet.
Isten, örök szeretet,
Oh, ne hagyj el engemet.

(R. G.)

114.

Pállfy Akos

Bo - csásd meg, Úr - Is - ten, If - ju - sá - gom -
Sok hi - tet - len sé - gét. Szám - ta - lan té -

nak vét- két, Tö- rüld el rút- sá- gát,
vely- gé- sét.

Min- den ál- nok- sá- gát, Könnyeb- bitsd lel-

kem su- lyát.

2. Az én búsvult lelkem Én nyavalyás testemben
Tétova bujdosik, Mint madár nagy szélvészben,
Tőled oly igen fél, Reád nézni nem mér,
Akar esni kétségben.

3. Akarna gyakorta Ismét hozzád megtérni,
De bűnei miatt Nem mér elődbe menni,
Tőled elijjedett, Tudván, hogy vétkezett,
Színed igen rettegi.

4. Bátorítsad azért, Uram, biztató szóddal.
Mit használsz szegénynek Örök kárhozatjával?!
Hadd inkább dicsérjen Ez földön élteben
Nagy sok hálaadással.

(XVI. század)

(Balassi B.)

115.

Régi egyházi ének

Ne hagyj el - es - nem. fel - sé - ges

Is - ten, ke - se - rű - sé - gem - ben.

Te szent ne - ve - dért, légy se - git -

ség - gel. ne es - sem két - ség - ben.

Mert min - den - fe - lől lá - tod Úr -

Is - ten, va - gyok ki - sér - tés - ben.

2. Az írás rólad, Felséges Isten, Bizonnyal azt
mondja,
Hogy valakinek Tebenned vagy Szíve
bizodalma,
Afféle ember Meg nem szégyenül, Mert te vagy
oltalma.

3. Gyermekségemtől Fogván, Úristen,
Mindezideiglen
Téged hittalak én segítségül Minden
szükségemben,
Mostan is nincsen Több bizodalمام, Sem
földön, sem mennyben.

4. Csak te egyedül Voltál, Úristen, Én nekem
gyámolom,
Nagy fájdalmimban És romlásimban Az én
vigasztalom.
Ne hagyj elesnem, Megszégyenülnöm, Kegyes
oltalmazóm.

(1575)

(Nagybánkai Mátyás)

116.

Én bi - zo - dal - mam, Én e - rős - sé -

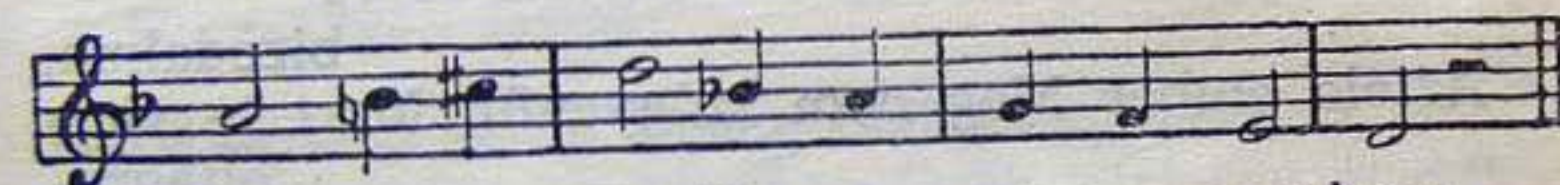
gem. - Bú - sult lel - kem - ben én

me - ne - dé - kem, Min - den bá - na -

tom - ban, Saj - gó fáj - dal - mam - ban

Csak te vagy, óh U - ram, paj - zsom né - kem.

2. Szorongó bánat ím körülfogott,
Keblembe kínzó kétséget dobott,
Tudod, mért jött, honnan,
Uram, vond ki onnan,
Fordítsd felém már fényes homlokod.
3. Szorongó szívvel hívlak, jöjj, Atyám,
Én bizodalمام a nagy éjszakán,
Lelket bűvölően,
Szív remegtetően
Lobbanj fel bennem lángolón, Atyám.

(P. M.)

117.

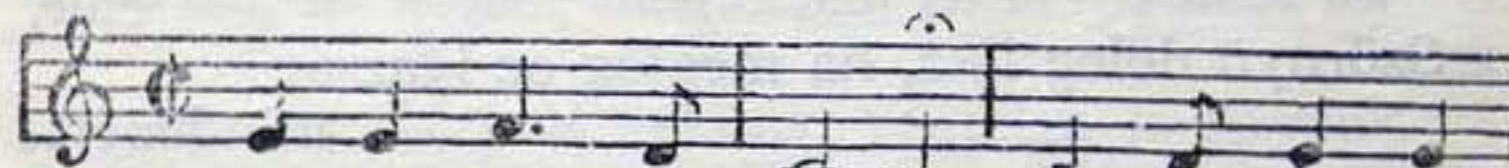
Dallama: 112. Én Istenem, halld meg az én

1. Oh, Úristen, árva lelkek kegyelmes Atyja,
Szegény gyarló bűnösöknek bátorítója,
Búsult lelki háborgások csendesítője,
Mi szomorú szívünknek egy igaz öröme.
2. Vedd el a mi szívünknek bús hitetienségét,
Világosítsd értelmünknek nagy sötétségét,
Válassz minket tenmagadnak élő templomul,
És fogadd el könnyörgésünk szent áldozatul.

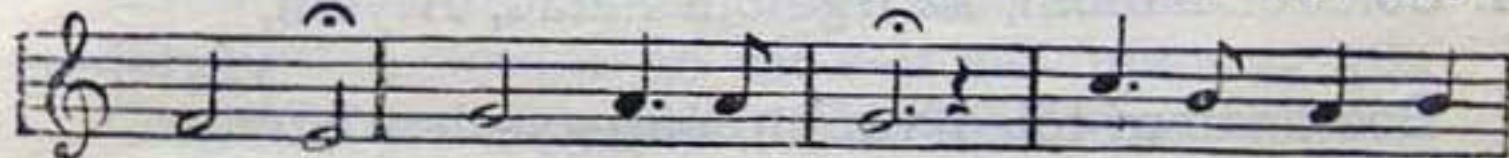
(Régi Ék., 80)

118.

Régeni Aron

Adj már cse - des - sé - get, lel - ki bé - kes -

sé - get, menny - bé - li Úr! Búj - do - só el -

mé - mel. Óvd ár - va él - te - met fáj - da - lom - tül.

2. Sok ideje, hogy már lelkem szomjúhoz, vár
Mentségére.
Őrizd, ne hagyd, ébreszd, Haragod ne gerjeszd
Életemre.

3. Nyisd fel hát karodnak, Szentséges markodnak
Áldott zárját.
Add meg életemnek S búval telt szívemnek
Kívánságát.

(Régi Ék., 182)

119.

Dallama: 86. Jó Atyánk

1. Én nem perlek, én nem merek, igaz bírám,
vádolni,
Ha elkezded ítéleted én rajtam gyakorolni.
2. Szépen bántál, nem kívántál semmit is erőm
felett,
Az izgató, csalogató mégis engem bűnre vett.
3. Büntetésem, szenvedésem, látom én, hogy csak
elér,
Szörnyű dolog lesz, ha megfog az igazság
mindenért.
4. Sokszor hallom, az irgalom nálad, Atyám,
végtelen,
Bocsánatom tőled várom, én egyetlen Istenem.

(Lengyel József)

120.

Dallama: 52. Mindenható fővalóság

Mindenható én Istenem,
Ki nem fogyó szent kegyelem,
Oh, hallgass meg, légy itt velem!

(P. M.)

VI. Ünnepi énekek

1. Új esztendőre

121.

Dallama: 135. Feltámadunk

1. Határtalan határokon kit sejt szívünk, agyunk,
Határkövén a végtelen időnek halld szavunk.
2. Évmillió előtted egy arasznyi árva perc,
Elpattan, mint a buborék, ha csak reá lehelsz.
3. Évmillió előtted egy elrebbent pillanat:
Ki kérdi, hol az éjszaka, ha már fönt jár a nap?!
4. Hátán hurcolva aprait a vén idő szalad...
S tegnapról a holnapra csak egy foszlány sem
marad.
5. Lefoszlik rólad mind, amit gyűjtél, kuporgatál,
Ha int a perc, ha ránk rival a sunnyogó halál.
6. Uram, ha szólsz, megtorpan és orvul nem tör
reánk,
Időt adj, oh, időt nekünk, végtelen jó Atyánk.
7. S hogy nyomtalan ne fusson el, állíts fel öröket:
Nyomunkat itt őrizze szent áldó emlékezet.
8. Határtalan határokon kit sejt szívünk, agyunk,
Határkövén a végtelen időnek halld szavunk.

(P. M.)

122.

Dallama: 192. A Sionnak hegyén

1. Esztendők és idők, Úristen, Előtted nincsenek,
Határtalan zajgás között mind Egymásba
ömlenek.
Szemöldököd csak egyet villan S az élet
megterem,

2. Immár azért felszerkenjünk, Mély álmunkból már felkeljünk,
Bűneinkből meneküljünk, Szent életre igyekezzünk.
3. Isten szavát meghallgassuk, Parancsait megfogadjuk,
Ahítatos hittel valljuk, Segítségre ötet hívjuk.
4. Őrizkedjünk a vétektől, Mindenféle tévelygéstől,
Emberi sok szerzésektől, Mert elvonnak Istenüktől.
(XVI. sz.) (Régi Ék., 44)

3. Nagycsütörtökre

125.

Dallama: 104. Vétkeim halomra

1. Oh, Isten, ki a törődött szív keservét jól látod
És a bánat miatt ömlött könnyeket megszámlálod,
E gyásznapon tekints le fájdalmas könnyeinkre,
Melyek szívünkben felsírnak halálán te szent fiadnak.
2. Ott függ immár kiterjesztett kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett vérrel van bēfedezve,
Elalélván végtére a kínok érzésére
Meghal, atyjához sóhajtvá, fejét keresztjére hajtva.
3. Elhal énbennem is a szív ezeket elgondolva
És bánatba merült lelkem ejt szomorú gondokba,
Miért kellett volt neked mindezeket szenvedned,
Ki csak igazságot szóltál s a mi üdvünkért munkáltál.
4. Vajha azért megtanulnók szenvedésid becsülni,
Az üdvösség munkáiban amiként te, hevülni,
Mert így nyugton várhatjuk veled találkozásunk
Ott fenn a nagy s magas égben, hol te vagy már dicsőségben.
(Atirta Sz. S.)

4. Nagypéntekre

126.

Zsasskovszky Énekeskönyvéből

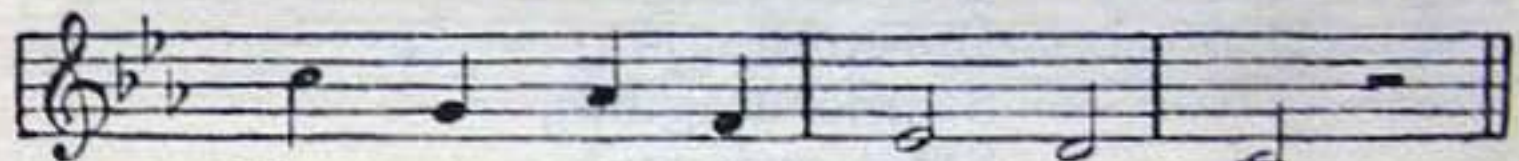
Bús ha-rang-szó hir - de - ti
Szag - ga - lón az fáj - ne - ki,

Az i - gaz - ság o - da - lett.

El - bo - rult a nap az é - gen.
Itt ma - radt az árny, a szé - gyen:

Krisz - tus meg - fe - szít - te - lett!

1. Ártatlan bár, büntelen,
Másért fáradt szüntelen,
Nem menekszik meg azért.
Vasszegekkel átalverve
Ott vergődik s pergve-pergve
Hull, csurog a drága vér.
2. Jaj, ki annyit szenvedél,
Nem panaszkodsz, drága vér:
— „Atyám bocsáss meg nekik,
Nem tudják mit cselekszenek,
Azt hiszik, hogy sírba tesznek,
Oh, bocsásd meg vétkeik.“

3. Ember, téged szeretett,
Érted élt és szenvedett
Ez az áldott Szeretet.
Oh, gondolj a keresztfára
S a szeretet oltárára
Ontsd, ne sajnáld könnyedet.

4. Értünk elfolyt, elepedt
Meváltó szent Szeretet,
Hogy felednénk tégedet?!
Add, Uram, szent fiad által,
Nézzünk szembe a halállal
S szenteld meg e könnyeket.

(P. M.)

127.

Dallama: 96. *En Istenem*

1. Bús harangszó
Messze hangzó
Érc-korongja
Szomorúságunk,
Sötét gyászunk
Kongja-bongja.

2. Oh, mert végső,
Szívet vérző
Nagy próbáját
Éppen most vívja
Isten fia
Halál-harcát.

4. Szégyenében
Ahogy éppen
Kisüt rája,
A nap is fátyolt,
Fellegfátyolt
Ölt magára.

3. Visszaretten
E rémtetten
Ég-föld, minden,
S rendet bont rája,
Megáll, várja:
Van-é Isten.

5. Hát te, szívem,
Mért vagy ilyen
Érzéktelen,
Még szint se váltasz,
Nem szólsz, hallgatsz,
Így bánysz velem?

6. Oh, ha a fal,
A sziklafal
Is megreped,
Rendülj meg, ontsd ki,
Te is bontsd ki
Keservedet.

7. Elvérzett,
Mert szeretett.
Gondolj rája
S ne sajnáld könnyed,
Öntsed, öntsed
Sírhalmára.

(Atirta P. M.)

128.

Régi unitárius ének Bartók M. gyűjteményéből

Már ré - gen azt be - szél - ték,

Pró - fé - ták azt hir - det - ték,

Hogy Jé - zus meg - szü - let - nék,

S ér - tünk meg - fe - szített - nék,

Ir - gal - mazz né - künk ál - dott Úr Is - ten!

2. Kong a harang, imára hív,
Szent érzelmekkel telt a szív,
Tolong a nép, nagy ünnep ez,
Húsvét van, ének zengedez:
Feltámadunk!

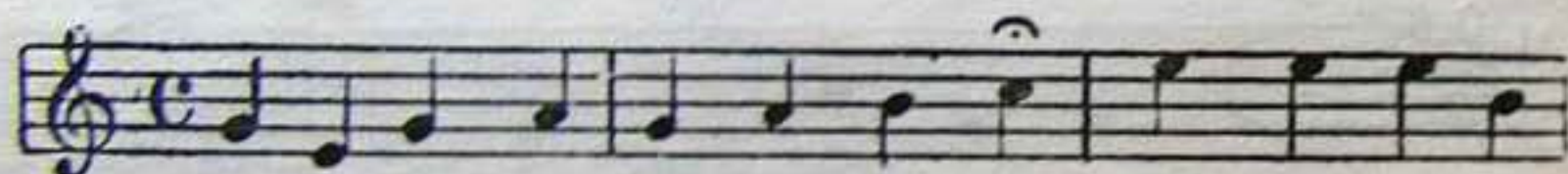
3. Töviskoszorú, fakereszt,
Rémképetek már nem ijeszt!
A halhatatlanság egén
Egy fényes csillag int felém:
Feltámadunk!

4. Oh, hála néked Istenünk,
Ki ily kegyesen bánsz velünk,
Ki sírunk hosszú éjjelét
E szent hitünkkel enyhítéd:
Feltámadunk!

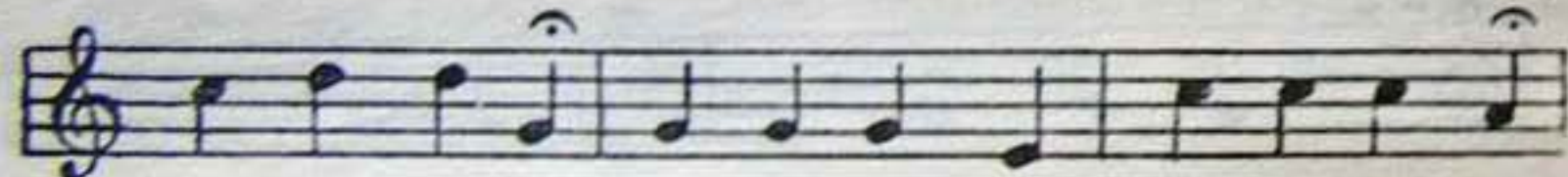
(R. G.)

132.

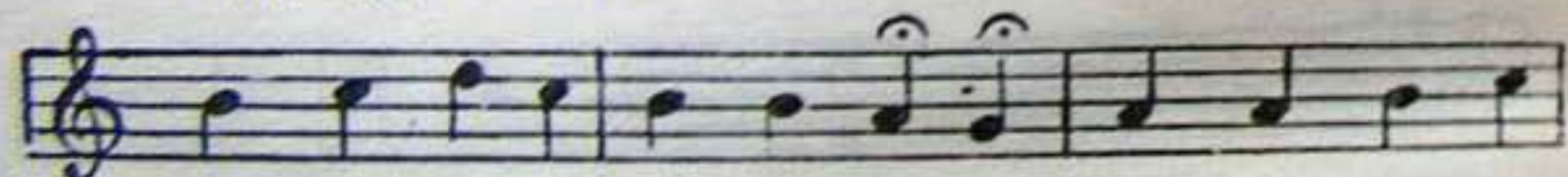
Kozma Miklós

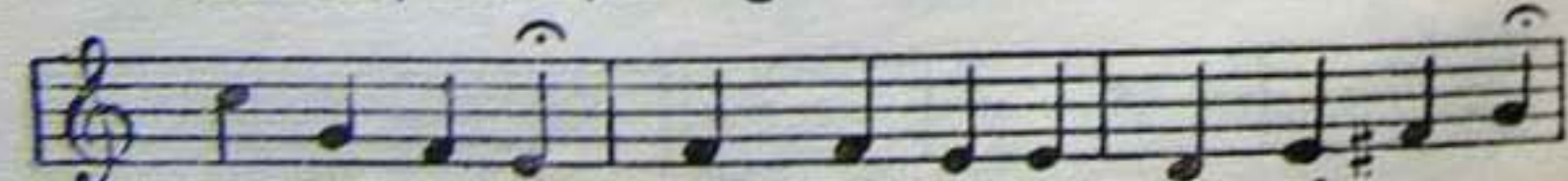
Fel-tá-ma-dott, fel-tá-ma-dott, Hir-des-sé-tek,

uj-jong-ja-tok! Ha-tal-ma-tok, ha-tal-ma-sok,

Hol van, mit ér, hall-gas-sa-tok. Zen-dülj meg, szó,

búgj, or-go-na, Mondd meg, a sír ki-nek no-na.

A jó-nak nem, a nagy-nak nem,

Kit sze-ret-nek, an-nak so-sem.

2. Akinek volt lelke túrni
S törvényt ott bent mégsem ülni,
Ki keresztet, vad korbácsot,
Mindent, mindent megbocsátott:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon,
Annak a sír nem árthatott:
Föltámadott, föltámadott!

3. Kinek áldott fenkölt lelke
Könnyet mindig másért ejte.
Élni másért, aki ráért,
Ki meghalt az igazáért:
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon,
S amíg csak egy hű szív dobog,
Ott élni fog, dobogni fog.

(P. M.)

133.

Dallama: 196. Az Istenhez az én szómat

1. Dicsőség néked, egy Isten!
Ki szent vagy természetedben,
Szent vagy, szent a te neved,
Nincs több Isten kívüled.
Tőled származik minden jó,
A mi szent és boldogító.
E földön s a mennyekben
Altalad van, oh, Istenem.

2. E nagy nap is azt mutatja,
 Hogy kegyelmed boldogítja
 Az emberi nemzetet,
 Melyért Jézus szenvedett
 S meghalt szent vérével hullatván,
 Kín-sebekben a keresztfán:
 Ártatlan áldozat lőn.
 A legjobb szív e földön.

3. Mely boldogító remény ez,
 Hogy minket az Isten vezet,
 S a halál éjjelében
 Nem múlnak el végképpen,
 Hanem tovább élünk ott fenn,
 Egy magasabb, szentebb létben,
 Hol új munkát bíz reánk,
 A mi mennyei Atyánk.

134.

Bartók M. énekgyűjteményéből

Jé - zus él ö - rök - ké, I - gaz - sá - gunk -
 ra, U - tat tárt a menny - or - szág -
 ba, Ö - rök i - gaz - ság - ra.

2. Jézus él örökké Üdvösségünkre,
 Utat tárt a mennyországba Örök üdvösségre.

3. Jézus él örökké Boldogságunkra,
 Utat tárt a mennyországba Örök boldogságra.
4. Jézus él örökké Szabadságunkra,
 Utat tárt a mennyországba Örök szabadságra.
5. Jézus él örökké Vigasságunkra,
 Utat tárt a mennyországba Örök vigasságra.
6. Jézus él örökké Megváltásunkra,
 Utat tárt a mennyországba Örök váltságunkra.
7. Jézus él örökké Bátorításra,
 Utat tárt a mennyországba Örök bátorságra.

(Régi Ék., 138)

135.

Di - csé - re - tet zeng - jen aj - kunk,
 Né - ked, oh, nagy Is - ten, Té - ged di - csér
 és ma - gasz - tal E - vi - lá - gon min - den.

2. Kit sírba tett a gyűlölet
 S földé lett a teste,
 Im csak testét ölhették meg:
 Él örökké lelke.

3. Te tetted ezt, Uram: Jézus,
 Legyőzted a halált!
 Mit elrontott a gyűlölet:
 Im minden jóra vált!

(L. G.)